

Del color dels somnis

Estic segur que us en recordau. És l'única que s'atreveix a dur un vestit com aquell. Som al sud, quan els homes i les dones volien reproduir el mite de l'aristocràcia europea entre cases neo-clàssiques, esclaus i cotó. És una festa de la més alta societat: elles, totes de blanc virginal; ells, tots de negre impecable. De sobte, acompanyada d'un Henry Fonda estoic, entra en els salons de ball Bette Davis. Diuen que du un vestit vermell. Un escàndol. Un vestit d'aquell color és propi només de «dones de mala vida». Adequat per la querida, però no per una dama que està a punt de casar-se amb un cavaller de tota la vida. Ballen. Tothom els fa el buit. La càmera segueix les evolucions del vestit com si fos la dansa d'una flama. O d'un incendi. L'orquestra deixa de tocar. Se'n van molt abans que no acabi la festa.

Aquesta altra és molt més recent. L'oficial nazi Amon Goeth està enamorat de la criada jueva que li serveix la taula i li cuida les mans. No sap molt bé que li passa. No són persones. La mira des dels seus ull blavíssims amb una mescla de desig i pànic. Prova d'amagar aquells sentiments terribles, però ja sabem que la tendresa del monstre pot ser tan gran com la seua crueltat. Aquest vespre, com passa sovint, s'ha engatat. Baixa a la bodega, on dorm la criada. La troba que s'estava rentant. Els ulls de color elèctric la miren com si l'afusellassin. I li diu que l'estima, que no són tan diferents, que podrien viure junts. La bèstia intenta seduir la bella. Afortunadament per ell, reacciona a temps: la insulta, la pega. La bèstia s'ha salvat en el darrer moment.

Ja ho sé. Tant *Jezabel* de William Wyler, com *La llista de Schindler* de Steven Spielberg són en blanc i negre. No tenc cap dubte, però, que tothom ha vist el vermell del vestit i el blau fredíssim dels ulls. La capacitat de suggeriment sempre és superior a l'evidència; per això, els pitjors moments de la pel·lícula de Spielberg són les seqüències a color. Pura retòrica. Redundàncies innecessàries. El blanc i el negre dóna volum a l'escultura dels sentiments. El cine en blanc i negre es fa tàctil com un cos ajagut.

MANEL-CLAUDI SANTOS

PERE BATLE MAYOL

PROFESSIÓ: DIRECTOR GENERAL DE "SA NOSTRA",
CAIXA DE BALEARS

1. LA PEL·LÍCULA DE LA SEVA VIDA.
Alguien voló sobre el nido del cuco.
2. LA DARRERA PEL·LÍCULA QUE LI HA AGRADAT.
Canción de cuna.
3. QUÈ DESTACARIA D'AQUESTA PEL·LÍCULA?
El paper de l'actor espanyol Alfredo Landa.
4. DIGUI EL NÓM D'UN DIRECTOR.
Luis Buñuel.
5. DIGUI EL NÓM D'UNA ACTRIU.
Isabella Rossellini.
6. DIGUI EL NOM D'UN ACTOR.
Fernando Rey.
7. QUINA SEQÜÈNCIA LI HAURIA AGRADAT HAVER FILMAT?
La seqüència final de *Juan Nadie* de Frank Capra.
8. DESTAQUI UNA BANDA SONORA.
La de la pel·lícula *Tots els matins del món*.
9. DESTAQUI LA FRASE D'UN DIÀLEG.
«Hay un placer mayor que matar, dejar vivir»
de la pel·lícula *El Oso*.
10. QUÈ N'OPINA DELS ÒSCARS?
És una forma de potenciar el cine.
11. QUANTES VEGADES VA AL CINEMA DURANT L'ANY?
Quatre o cinc pics al mes.
12. LI AGRADA VEURE LES PEL·LÍCULES PER TELEVISIÓ?
Sí, però les veig més a gust al cine.